

Arrest

nr. 251 248 van 19 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 27 februari 2019, dienden op 11 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 augustus 2020 beviel verzoekster in België van een zoon, K.

1.2. Op 26 maart 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 1 april 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, A.C.K.N., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 11/03/2019
Overdracht CGVS: 28/08/2019

U had op 3 december 2019, van 09.06 uur tot 11.09 uur, van 14.13 uur tot 15.44 uur en van 17.41 uur tot 17.46 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Gérald Gaspard, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 7 juni 1999 in San Salvador. U woonde van uw geboorte tot u twee jaar oud was in de gemeente San Marcos en vervolgens tot uw vertrek in de colonia Altavista in de gemeente San Martin. Hier woonde u eerst met uw ouders en oudere zus, maar na de geboorte van uw jongste zus twee jaar geleden verhuisde uw moeder naar uw grootmoeder samen met uw jongste zus. Nadien woonde u er dus met uw vader A.N.E.A. (DVZ (...); CGVS (...)) en uw oudere zus. U behaalde een middelbaar diploma in 2017 en begon een universitaire studie toeristische administratie aan de universiteit Andres Bello met behulp van een beurs. U werkte hiernaast sinds januari 2018 voor het telefoniebedrijf Claro als kassierster, verkoopster en supervisor in de vestigingen in Plaza Mundo en Merliot. Vervolgens werd u ten gevolge van uw problemen in december 2018 naar de vestiging in Mejicanos herplaatst waar u opnieuw kassierster was.

Toen u op 12 december 2018 terugkeerde van de universiteit naar huis, werd u op twee blokken van uw huis benaderd door twee mannen van de bende 18 die 100 dollar per maand vroegen. Als u het niet zou betalen zou het leven van u en uw vader – omdat hij in hetzelfde bedrijf werkte als u- in gevaar zijn. Ze stalen toen de inhoud van uw portefeuille. U ging hierop naar huis en vertelde het aan uw vader en zus. De dag erop sprak u met uw baas die ervoor zorgde dat u twee dagen later werd overgeplaatst naar Mejicanos, zodat u van route kon veranderen. Op 2 februari 2019 nam u, omdat u naar het commercieel centrum was geweest, opnieuw uw oorspronkelijke busroute, 29c2, om naar huis te keren. Binnen uw colonia stapten twee bendeleden op de bus die zeiden dat u moest geven wat ze hadden gevraagd, dat u zich verborgen had en dat u moest betalen. Ze stalen vervolgens uw gsm. Ze zeiden dat ze daaruit informatie konden halen om kwaad te doen aan uw gezin. Hierop ging u naar het telefonieagentschap om het nummer aan te geven en twee dagen later legde u een verklaring af over de diefstal, maar u vermeldde bewust niets over de afpersing en bedreiging, zodat deze informatie niet aan de bendeleden kon worden doorgegeven.

U en uw vader verlieten El Salvador op 26 februari 2019 op legale wijze met het vliegtuig. Jullie reisden via Spanje en Frankrijk naar België, waar jullie op 28 februari 2019 aankwamen.

Op 11 maart 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de bende 18.

Jullie leggen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, een klacht over diefstal, een bewijs van de desactivering van uw telefoon, bewijzen van jullie werk, de werkbadge van uw vader, een attest van uw studiebeurs, een diploma van de universiteit, jullie diploma's van de middelbare school, een diploma van de communicatieschool, een puntenlijst van de middelbare school, een puntenlijst van de universiteit, uw inschrijving bij de sociale zekerheid, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw zussen, de huwelijksakte van uw ouders, uittreksels uit het bevolkingsregister van uw ouders, vliegtickets, tickets van Flixbus en een betalingsbewijs en de inhoud van uw reisverzekering.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers lokaal van aard. Daarnaast heeft het CGVS ook ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verder moet opgemerkt worden dat u aangeeft voor 12 december 2018 op geen enkele manier problemen of contact gehad te hebben met bendeleden (CGVS (...), p. 12). Ook uw vader had nooit dergelijke problemen, met uitzondering van enkele gewapende diefstallen (CGVS (...), p. 11-12). Jullie woonden nochtans al zeventien jaar in dezelfde woning in de colonia Altavista (CGVS (...), p. 3-4).

In de eerste plaats is het CGVS van mening dat de door u aangehaalde problemen van lokale aard zijn en bijgevolg vermijdbaar. Uit uw verklaringen blijkt dat u na het eerste incident niet langer wenste de route 29c2 te nemen naar uw werk. U stelt namelijk het volgende: "De dag erna praatte ik met mijn baas om te kijken wat er gedaan kon worden zodat ik niet via dezelfde route moest reizen in de colonia." (CGVS (...), p. 13). Hoewel de bendeleden u pas hadden benaderd nadat u van de bus gestapt was, zag u zelf in dat het nemen van een andere busroute naar het werk het risico zou verminderen. U werd vervolgens twee dagen later overgeplaatst naar Mejicanos en kon zo de lijn 140 nemen naar het werk (CGVS (...), p. 8, 13). U nam vanaf dat moment tot het moment dat u stopte met werken op 15 februari 2019 elke keer dat u naar het werk of de universiteit ging die buslijn. U had geen verdere problemen op deze buslijn. Ook op uw werk of bij u thuis werd u niet verder gecontacteerd, lastiggevallen of bedreigd door bendeleden (CGVS (...), p. 17), ondanks dat ze een maandelijks bedrag van 100 dollar hadden geëist en deze termijn ruim verstreken was. Zij hadden u bovendien gezegd dat ze wisten voor welk bedrijf u werkte (CGVS (...), p. 13) en hun bende, de bende 18, had volgens uw verklaringen controle over uw colonia (CGVS (...), p. 4). Pas wanneer u op 2 februari 2019 opnieuw eenmalig de bewuste lijn 29c2 nam op terugweg van het winkelcentrum, werd u terug bedreigd en werd nogmaals hetzelfde bedrag geëist, ditmaal op de bus zelf (CGVS (...), p. 13-14). U bleef hierna nog werken tot 15 februari 2019 (CGVS (...), p. 7; document 9: Bewijs werk Constructora Deportiva) en verliet op 26 februari 2019 het land (CGVS (...), p. 10). Ook in deze periode ondervond u geen verdere problemen met bendeleden, noch op de bus noch op het werk noch bij u thuis (CGVS (...), p. 17).

In de volledige periode van 12 december 2018 tot jullie vertrek uit El Salvador had uw vader ook geen enkel probleem met deze bendeleden (CGVS (...), p. 11-12, 16).

De bendeleden wisten nochtans dat jullie voor hetzelfde bedrijf werkten (CGVS (...), p. 13) en hij woonde met u samen, in een gebied waar hun bende de controle uitoefende (CGVS (...), p. 4). Hij nam ook lijn 140 om naar zijn werk te gaan (CGVS (...), p. 16).

Al deze elementen wijzen op het erg lokale karakter van uw problemen en het risico dat daaraan gelieerd is.

Uw problemen spelen zich namelijk uitsluitend af op of net na het verlaten van buslijn 29c2. Hoewel deze bendeleden u opdroegen om maandelijks 100 dollar te betalen en u dit bedrag nooit afleverde, konden of wilden zij u kennelijk op geen enkele andere plaats, zoals uw huis, uw werk of buslijn 140, lokaliseren. Hoewel ze ook uw vader betrokken hadden en op de hoogte waren van zijn werk, konden ze evenmin hem lokaliseren in verband met de afpersing en bedreiging. Jullie konden dus zonder problemen gaan werken en jullie huis bewonen. Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw problemen en het daaraan verbonden risico van dermate lokale aard zijn dat ze voor zowel u als uw vader vermijdbaar zijn. Bovendien blijkt uit uw wens om van route te veranderen dat u dat zelf ook zo percipieerde en blijkt uit de afwezigheid van problemen op route 140 dat deze oplossing ook resultaat had.

Subsidiair heeft het CGVS ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In de eerste plaats vertoont u zelf gedrag dat weinig aannemelijk is. U stelt namelijk dat u niet langer route 29c2 wilde nemen ten gevolge van het incident op 12 december 2018. U besloot hierdoor zelfs van werkplek te veranderen zodat u een andere route kon nemen (CGVS (...), p. 13). U besloot echter op 2 februari om toch deze buslijn te nemen bij uw terugkeer van het winkelcentrum Plaza Mundo. Gevraagd naar de reden dat u toch deze bus nam, antwoordt u dat u dacht dat ze er niet in zouden slagen u te zien. U had die bus genomen omdat het de directe lijn was vanaf Plaza Mundo en u anders twee bussen moest nemen. U wordt erop gewezen dat u speciaal van werkplek was veranderd om die bus niet langer te moeten nemen en dat u ze dan neemt omdat het makkelijker was, hoewel er dus wel een andere route mogelijk was en er wordt u gevraagd dat te verklaren. U herhaalt dat u dat inderdaad gekozen had en dat u die bus nam omdat die rechtstreeks naar huis ging (CGVS (...), p. 14-15). Dat het de rechtstreekse route naar huis was, kan echter geenszins verklaren waarom u, na de moeite genomen te hebben om niet langer die route te nemen en op een andere plek te gaan werken, u plots toch besluit opnieuw die route te nemen, te meer omdat er een alternatieve weg was om naar huis te gaan. In deze situatie kan wel degelijk verwacht worden dat u in alle gevallen deze busroute vermijdt, ook al is het de snelste weg naar huis. Uw gedrag ten tijde van het tweede incident doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat de bendeleden bij de twee incidenten 100 dollar per maand van u eisten, maar niet aangaven op welke manier, waar of aan wie u dat bedrag zou moeten betalen (CGVS (...), p. 13-14, 18-19; CGVS (...), p. 13-14). Wanneer u dat bedrag logischerwijze daarop niet betaalde, werd u bovendien op geen enkele manier gecontacteerd of benaderd omtrent dat bedrag (CGVS (...), p. 17). Pas op het moment dat u terug de bewuste buslijn 29c2 nam, kwamen ze opnieuw met u in contact (CGVS (...), p. 13). U geeft gedurende het persoonlijk onderhoud ook nergens aan dat u geprobeerd heeft hen het bedrag te overhandigen. U verklaart enkel dat u bij de twee incidenten zelf onvoldoende geld op zak had en ze u daarop bestolen (CGVS (...), p. 13-14). Deze gang van zaken is weinig aannemelijk. Wanneer een maandelijks bedrag wordt gevraagd, kan namelijk verwacht worden dat hier de nodige modaliteiten bij afgesproken of opgelegd worden.

Verder wordt in de klacht die u neerlegt niets vermeld over de bedreiging en het maandelijks bedrag dat u moest betalen. U stelt zelf dat u daarin verklaarde dat u op weg was naar het werk, dat u uw gsm wilde zoeken en dat u die niet meer had. De reden dat u de werkelijke reden van het verlies van uw gsm niet meldde bij de politie, was omdat dat zou doorgegeven worden aan bendeleden. Het hoofdmotief voor de klacht was om de informatie op uw gsm te kunnen recupereren (CGVS (...), p. 21). Het is niet aannemelijk dat u op 4 februari nalaat om in uw klacht de waarheid te vertellen, zelfs wanneer u weet dat u korte tijd later, op 26 februari, het land zal verlaten. Bovendien valt hierbij op dat u niet alleen de feiten zelf verandert, maar ook het tijdstip en uw bestemming. In uw klacht verklaart u namelijk dat het 9 uur 's ochtends was en dat u op weg was naar het werk (Document 14: klacht diefstal), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het incident rond 15 uur in de namiddag plaatsvond en dat u op weg naar huis was (CGVS (...), p. 13, 15). Het is weinig aannemelijk dat u ook deze aspecten van het incident aanpaste in uw klacht bij de politie.

In het licht van de eerdere argumenten doet deze discrepantie tussen de inhoud van uw klacht en uw asielrelaas dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten. Tegelijkertijd wordt ze de bewijswaarde van de klacht in grote mate aangetast.

Tot slot kan u ook erg weinig informatie geven over de benadeelden die u bedreigden. Dat u bij het eerste incident hen niet kon identificeren is aannemelijk, aangezien het al donker was op dat moment (CGVS (...), p. 13). Tijdens het tweede incident had u echter wel de kans om een beter beeld te krijgen van deze personen. Wanneer u gevraagd wordt hoe die benadeelden eruit zagen en of u hen kan beschrijven, antwoordt u het volgende: "Ze waren alleszins groter dan ik, maar door angst en trauma van het moment heb ik me niet op hen gefixeerd, ze proberen ook te zorgen dat men ze niet kan identificeren, ik zou niet kunnen zeggen hoe ze eruit zagen maar ik weet dat ze groter waren dan ik." Hierop wordt gevraagd of er iets aan hen opviel, bijvoorbeeld hoe ze spraken, een detail, een geur, iets dat de protection officer niet kan weten. U antwoordt vervolgens: "Ja hun manier van spreken was heel bruusk, de manier waarin ze zich uitdrukten, je voelt een enorme druk als ze daar zijn en de manier waarop ze spreken, hun handen die ook getatoeëerd kunnen zijn, maar echt om te zeggen hoe ze eruit konden zien, dat kan ik niet. Ook hun manier van praten, dat kan je ook identificeren als benadeelden, dat je weet dat ze het zijn, dus doe niets, want je kan op die plaats sterven, dus blijf je stil" (CGVS (...), p. 19). Dat u bij een beschrijving van deze personen niet verder komt dan zeggen dat ze groter waren dan u en op een bruuske manier spraken, plaatst ernstige vraagtekens bij uw contact met deze personen en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten gevolge van bovenstaande opmerkingen stelt het CGVS zich ernstig vragen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U slaagt er namelijk niet in om aannemelijke verklaringen af te leggen omtrent enkele essentiële aspecten van uw problemen in El Salvador.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, inschrijving bij de sociale zekerheid, huwelijksakte en uittreksels uit het bevolkingsregister bevestigen uw Salvadoraanse nationaliteit die niet in twijfel wordt getrokken. De diploma's, puntenlijsten en brief betreffende uw beurs bevestigen jullie studies en de beurs die u ontving, die eveneens niet ter discussie staan. Ook het vervoersbewijs van Flixbus, uw reisroute met het vliegtuig, uw vliegticket en de informatie over de reisverzekering bevestigen enkel uw reisroute naar België, die niet wordt betwist. Jullie werk bij Eurocomunicaciones of Claro wordt ook als feit aangenomen en wordt ondersteund door de vaststellingen en de badge die jullie neerleggen.

De klacht en het document over de desactivering van uw telefoon wijzen er enkel op dat uw telefoon werd gestolen, wat een geïsoleerd crimineel feit is dat niet voldoende zwaarwichtig is om aanleiding te geven tot internationale bescherming. Hierboven blijkt bovendien dat uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw telefoon werd gestolen niet geloofwaardig zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen in hoofde van verzoeker, A.N.E.A., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 11/03/2019

Overdracht CGVS: 28/08/2019

U had op 3 december 2019, van 11.15 uur tot 13.06 uur en van 16.00 uur tot 17.39 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Gérald Gaspard, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 14 april 1979 in San Salvador. U woonde van bij uw geboorte tot uw zestiende in Rosario de Mora, waarna u kort in de colonia Santa Marta in San Salvador woonde samen met uw grootouders. U leerde vervolgens uw echtgenote kennen en verhuisde in 1997 naar de colonia Marabu. U verhuisde ten slotte in 2002 naar de colonia Altavista, waar u met uw echtgenote en twee oudste dochters woonde. Na de geboorte van uw jongste dochter twee jaar geleden, verhuisde uw echtgenote met jullie jongste dochter naar haar moeder in San Marcos. U bleef met uw twee oudste dochters in Altavista wonen. U behaalde een middelbaar diploma en begon hierna te werken. Van oktober 2000 tot 2011 werkte u bij Bayer, vervolgens werkte u van 2011 tot oktober 2015 bij het geneesmiddelenbedrijf Inpharm, en ten slotte begon u in april 2016 bij Eurocomunicaciones, waar u tot uw vertrek werkte.

Toen uw dochter A.C.K.N. (DVZ (...); CGVS (...)) op 12 december 2018 terugkeerde van de universiteit naar huis, werd ze op twee blokken van uw huis benaderd door twee mannen van de bende 18 die 100 dollar per maand vroegen. Als ze het niet zou betalen zou het leven van haar en haar vader – u dus- in gevaar zijn omdat jullie in hetzelfde bedrijf werkten. Ze stalen toen de inhoud van haar portefeuille. Zij ging hierop naar huis en vertelde het aan u en uw andere dochter. De dag erop sprak ze met haar baas die ervoor zorgde dat ze twee dagen later werd overgeplaatst naar Mejicanos, zodat ze van route kon veranderen. Op 2 februari 2019 nam ze, omdat ze naar het commercieel centrum was geweest, opnieuw de oorspronkelijke busroute, 29c2, om naar huis te keren. Binnen uw colonia stapten twee bendeleden op de bus die zeiden dat ze moest geven wat ze hadden gevraagd, dat ze zich verborgen had en dat ze moest betalen. Ze stalen vervolgens haar gsm. Ze zeiden dat ze daaruit informatie konden halen om kwaad te doen aan uw gezin. Hierop ging uw dochter naar het telefonieagentschap om het nummer aan te geven en twee dagen later legde ze een verklaring af over de diefstal, maar ze vermeldde bewust niets over de afpersing en bedreiging, zodat deze informatie niet aan de bendeleden kon worden doorgegeven.

U en uw dochter verlieten El Salvador op 26 februari 2019 op legale wijze met het vliegtuig. Jullie reisden via Spanje en Frankrijk naar België, waar jullie op 28 februari 2019 aankwamen.

Op 11 maart 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de bende 18.

Jullie leggen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, een klacht over diefstal, een bewijs van de desactivering van de telefoon, bewijzen van jullie werk, uw werkbadge, een attest van de studiebeurs van uw dochter, een diploma van de universiteit, jullie diploma's van de middelbare school, een diploma van de communicatieschool, een puntenlijst van de middelbare school, een puntenlijst van de universiteit, een inschrijving bij de sociale zekerheid, de geboorteaktes van uw dochters, uw huwelijksakte, uittreksels uit

het bevolkingsregister van u en uw echtgenote, vliegtickets, tickets van Flixbus en een betalingsbewijs en de inhoud van uw reisverzekering.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén element en kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw dochter A.C.K.N. (DVZ (...); CGVS (...)). In het kader van haar verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het lokale en ongeloofwaardige karakter van haar vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw dochter. De beslissing van uw dochter luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing verzoekster]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

- “- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980;
- de formele motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;
- de rechten van de verdediging
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen)
- beoordelingsfout”.

Na een theoretische toelichting, gaan verzoekers vooreerst in op de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen. Zij lichten hieromtrent toe als volgt:

“Het feit dat verzoekster opnieuw de buslijn 29.c.2 nam moet in context worden gezien.

Zij had die route niet meer gebruikt sinds december, zijnde bijna twee maanden. Het moment en de locatie van de handelingen van de bendeleden is moeilijk te voorspellen en hangt ook van toeval, willekeur en geluk af. Zij dacht dat zij redelijkerwijze veilig zou zijn aangezien het in de namiddag in volle daglicht was. Verzoekster wenst ook te onderlijnen dat de actie van de bendes zo onvoorspelbaar zijn dat zij zich in realiteit nergens en nooit veilig voelde. Niet in de straat, niet op de buslijn 140 en ook niet op de buslijn 29.c.2.

Retrospectief geeft verzoekster toe dat zij waarschijnlijk onvoorzichtig was. Het opnieuw nemen van de buslijn 29.c.2, in volle daglicht is echter niet zo irrationeel dat dit zou moeten leiden tot de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verwerende partij kan niet gevolgd worden wanneer zij veronderstelt dat de eis van de betaling van de renta en de instructies over de modaliteiten van deze betaling op hetzelfde moment komen. Het is zo dat er van verzoekster werd geëist dat zij de renta zou betalen. Sindsdien verwacht en vreest verzoekster dat de bendeleden haar opnieuw gaan aanspreken, of iemand sturen om de renta te innen. Dit is ook de reden waarom zij van buslijn veranderde en haar verplaatsing buiten haar wooneenheid zo veel mogelijk vermijdt. Dit is ook het verwijt dat de bendelenden op 2.2.2019 doen aan verzoekster : zij zeggen dat zij zich verborgen heeft gehouden en dat zij zal moeten betalen (CGVS A.C.K.N.. p. 13, pp. 19-20)

Over de klacht is de motivatie van verwerende partij niet ernstig. Verzoekster heeft spontaan aangegeven (CGVS A.C.K.N., p. 14) dat zij een ander relaas moest uitvinden uit angst dat de politie de informatie dat

zij een klacht indiende tegen de bendeleden zou doorgeven aan de bende wat tot nog ergere gevolgen zou kunnen leiden. Zij heeft dan alles in haar relaas veranderd, zowel de aangeklaagde feiten (zij zie dat zij haar telefoon verloor) als de tijdstip en omstandigheden van haar aanwezigheid in de bus. Dit was in de ogen van verzoekster de veiligste manier om haar klacht in te dienen om de verzekering van haar telefoon te doen gelden (CGVS A.C.K.N., p. 21).

Wat de gedetailleerde beschrijving van de bendeleden wenst verzoekster te verwijzen naar haar angst tijdens deze gebeurtenis. Zij werd al bedreigd en vreesde voor wat er toen zou gebeuren met haar. Zij heeft geen duidelijkere herinnering van deze personen dan wat zij kon weergeven in haar beschrijving (CGVS A.C.K.N., p. 19).

Naast deze antwoorden op de argumenten van verwerende partij in haar beslissing moet er worden onderlijnd dat verzoekers verklaringen intern coherent en gedetailleerd zijn en ook onderling consistent. Op dit vlak is er geen reden tot twijfel.

Wat de bedenking betreft over het feit dat verzoekers jaren zonder merkwaardig probleem in de colonia Altavista hebben geleefd moet deze stelling van verwerende partij worden gerelativeerd. Verzoekers werden niet rechteerks persoonlijk bedreigd in deze jaren maar:

- verzoekster moeder en verzoeker echtgenote werd in haar pupuseria afgeperst en moest die sluiten (CGVS A.C.K.N., p. 5);

- Verzoeker zelf werd meermaals aangevallen en werd het slachtoffer van algemene criminaliteit;

- Verzoeker beschrijft heel gedetailleerd hoe de veiligheidssituatie in de colonia Altavista evolueerde van een redelijk rustige wijk tot een van de gevaarlijkste wijken van het land, en hoe dit hun leven ook beïnvloedde tot het punt dat zij bijna niet meer buiten gingen en hun straat met de hulp van burens beveiligden met portieken.

In zo'n evolutief context is het niet verbazend dat er op een zeker moment een persoonlijke bedreiging plaatsvindt. Verzoekers stellen ook drie coherente hypothesen over waarom zij in december 2018 bedreigd werden. Mogelijks kwamen de bendeleden achter het dat:

- Verzoekster een beurs had gekregen van de universiteit en/of;

- Verzoekers beiden bij een telecombedrijf werkten en/of

- Een dichte familielid (vader van verzoeker, grootvader van verzoekster) legaal in de VS woont en regelmatig vanuit de VS geld stuurt (CGVS A.C.K.N. p. 17, CGVS A.N.E.A. p. 16).

Om al deze redenen meent verzoekende partij dat haar relaas geloofwaardig moet worden geacht op basis van verzoekers verklaringen, de neergelegde documenten en de beschikbare landeninformatie over El Salvador.”

Verzoekers wijzen tevens op de noodzaak om het risico in geval van terugkeer te objectiveren en op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat in de context van El Salvador het gegeven dat men slachtoffer is van de bendes en hun praktijken, een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge mensenrechtenschendingen, met name een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, zonder dat er een bescherming door de nationale autoriteiten beschikbaar is.

Verzoekers benadrukken dat zij geloofwaardig zijn wanneer zij stellen dat zij reeds het slachtoffer waren van bedreigingen. De ernst van de incidenten die zij ondergingen in El Salvador en de impact ervan kan onmogelijk onderschat worden en moet in overweging worden genomen. Verzoekers verwijzen in deze naar artikel 48/3, § 2, eerste lid, en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Aangezien hun verklaringen aantonen dat zij reeds slachtoffer waren van afpersing en bedreigingen vanuit de ‘pandilla’, moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer. Dit is te meer het geval nu uit objectieve informatie over de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. De gebeurtenis situeert zich immers in de algemene context in El Salvador, zoals deze blijkt uit de COI Focus “*El Salvador: Situation securitaire*” van Cedoca van 15 juli 2019, die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de mara's of pandilla's) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger) waardoor El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen wordt beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld.

Verzoekers menen tevens dat zij deel uitmaken van enkele risicocategorieën die een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bende gerelateerd geweld, zoals deze worden vermeld in voormelde COI Focus, die zelf citeert uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines – El Salvador*” van 2016. Verzoekster heeft een risicoprofiel gezien zij heeft nagelaten een door de bendeleden geëiste som geld te betalen, ten gevolge waarvan zij een hoog risico loopt om problemen te ondervinden. Zij wijzen erop dat uit de informatie blijkt dat personen die gezien worden als iemand die de regels van de bende overtreedt of zich verzet tegen het gezag van de bende, alsook hun familieleden, een doelwit kunnen zijn van gewelddadige

handelingen, verdwijning, moord of seksueel geweld, waarbij het niet betalen van een aan de bende verschuldigd bedrag kan worden beschouwd als een daad van verzet.

Verder betogen verzoekers, onder citering van voormelde COI Focus, dat de organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, wordt bewaard en in sommige gevallen ook wordt verspreid naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit heeft tot gevolg dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men dus bij een bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven. Zij menen aldus dat de commissaris-generaal niet kan stellen dat de afpersing een lokaal karakter heeft en verzoekster het risico dat zij loopt gemakkelijk kan vermijden door van buslijn te veranderen. Verzoekers verwijzen in dit opzicht ook naar en citeren uit objectieve landeninformatie, met name de COI Focussen "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 12 juli 2019 en 9 januari 2020 met betrekking tot de risico's voor terugkeerders, en menen dat deze informatie bevestigt dat personen die eerder problemen ondervonden met bendeleden, een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden. Deze informatie wordt ook bevestigd door UNHCR, UN Human Rights Council, het Immigration and Refugee Board of Canada en Human Rights Watch. Verzoekers menen dat, in het licht van de aangehaalde informatie, dan ook kan worden aangenomen dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer de gevolgen te ondervinden van het feit dat zij nalieten de aan de bende verschuldigde som te betalen. Het is dan ook absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren, rekening houdende met het bestaan van dit risico.

Verzoekers wijzen tevens op het bestaan van andere elementen. Ze benadrukken de nood aan een toekomstgericht onderzoek en het in overweging nemen van het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden. Zij stellen dat uit de algemene informatie blijkt dat een terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van verzoekers. Verzoekers verwijzen hierbij naar niet-nader gespecificeerde rechtspraak van de Raad. Op basis hiervan dient te worden opgemerkt dat het bestaan van een risicoprofiel van invloed kan zijn over de beoordeling van het risico in geval van terugkeer. Hoe hoger het risicoprofiel, hoe ruimer het "*voordeel van de twijfel*" toegepast moet worden, aldus verzoekers. *In casu* wijzen verzoekers op het risicoprofiel van verzoekster als jonge vrouw en hun risicoprofiel omwille van het feit dat een familielid in de Verenigde Staten woont en de familie financieel wordt ondersteund vanuit het buitenland, zoals blijkt uit de voormelde COI Focus van 15 juli 2019 inzake de veiligheidssituatie in El Salvador. Zij citeren ook uit informatie van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 4), waaruit blijkt dat de wijk waarnaar zij zouden terugkeren één van de gevaarlijkste wijken van het land is. Zij menen dan ook dat, gezien hun verhoogde kwetsbaarheid, het voordeel van de twijfel ruim dient te worden toegepast en hun relaas geloofwaardig dient te worden geacht.

Onder verwijzing naar voormelde COI Focussen van 12 juli 2019 en 9 januari 2020 inzake de risico's voor terugkeerders naar El Salvador, menen verzoekers nog dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarenboven stelt het IOM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders. Dit is omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Andere experts en onderzoekers stellen dat terugkeerders zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, doch er bestaat wel een verhoogd risico indien de koopkracht verbeterd is. Dit wordt tevens bevestigd door Human Rights Watch (*ibid.*). Verzoekers achten deze informatie verder niet tegenstrijdig met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekers. Verzoekers citeren nog uit en verwijzen naar de voormelde COI Focus van 9 januari 2020 ter bevestiging van dit betoog, naar informatie van Human Rights Watch (*ibid.*) en "*de speciale rapporteur van de Verenigde Naties over Mensenrechten*".

Volgens verzoekers moet *in casu* bijzonder omzichtig worden omgegaan met de beoordeling van de toekomstige risico's in geval van terugkeer aangezien zij afkomstig zijn van één van de gevaarlijkste *colonias* van het land. Aldus maken zij het risico op vervolging of ernstige schade in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst voldoende aannemelijk.

Voorts halen verzoekers landeninformatie aan van UNHCR, Cedoca en Human Rights Watch, waaruit volgens hen blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. In die optiek betogen verzoekers dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador geen veiligheid kan bieden. Aangezien zij niet behoren tot de hogere sociale klassen, maar tot de middenklasse, zijn zij niet in staat zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken). Bij een hervestiging zullen verzoekers het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoekers citeren uit landeninformatie van Human Rights Watch (*ibid.*) die volgens hen bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Zij zijn dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij ondergingen in El Salvador ertoe leiden dat zij in geval van terugkeer naar dat land een reëel risico lopen om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in hun land van herkomst aan dit gevaar kunnen onttrekken.

Verzoekers zijn het verder niet eens met de stelling van de commissaris-generaal dat de achtergrond van de vervolgingsfeiten die zij vrezen veeleer economisch, en geenszins politiek, van aard is waardoor er geen band zou bestaan met het Vluchtelingenverdrag. Zij benadrukken dat hun weigering om de door de bende geëiste *renta* te betalen en aldus om te gehoorzamen aan het gezag van de bende, gezien wordt als een vorm van verzet plegen tegen semi-autoriteiten in hun regio van herkomst. De weigering om bij te dragen aan de werking van de bendes, door ze financieel te ondersteunen, vormt een gewetenskwestie. Verzoekers verwijzen naar artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'politieke overtuiging' en artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Zij stellen dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren. Huns inziens vormen de bendes in El Salvador zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar landeninformatie en de richtlijnen van UNHCR betogen verzoekers dat een vorm van verzet tegen deze autoriteit wel degelijk de uiting vormt van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende die verzoekers vrezen, is in wezen geen vervolging om louter economische of criminele redenen, maar kan in de hierboven geschetste context in El Salvador wel degelijk als een vervolging opgevat worden, die het gevolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende. Verzoekers vrezen wel degelijk vervolging omwille van hun politieke overtuiging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Zo niet menen verzoekers minstens deel uit te maken van een sociale groep van personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestendiging van de macht van de bendes in El Salvador.

Wat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, wijzen verzoekers op de interpretatie van het begrip door het Hof van Justitie in de zaak "*Diakité*" en het standpunt van de advocaat-generaal en het UNHCR dat geformuleerd werd in deze zaak. Verzoekers merken verder op dat de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie bevat van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld, maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat er geen gewapend conflict is in El Salvador. Onder verwijzing naar landeninformatie (verzoekschrift, stukken 5-6) wijzen verzoekers erop dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerden. Daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden, blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen. Zij zijn ook de directe strijd aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land. Als reactie hebben de autoriteiten steeds meer het leger ingezet tegen de bendes en hebben ze de grondwettelijke vrijheden op algemene wijze beperkt. Dit brengt verschillende instanties tot de conclusie dat de veiligheidssituatie in El Salvador is geëvolueerd van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en tussen de bendes en de overheid. De bendes in El Salvador hebben een zekere organisatie, er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn die toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren.

Het niveau van geweld is hetzelfde als dat in bepaalde conflictzones, of zelfs hoger. Dit wordt unaniem erkend door alle gebruikte bronnen, los van de kwalificatie die wordt gegeven aan de veiligheidssituatie. Het niveau van geweld heeft ook diepgaande gevolgen op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking). Volgens de Salvadoraanse minister van Defensie (*ibid.*, stuk 7) is er in het land een gewapend conflict van lage intensiteit omwille van de constante confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en de criminele structuren. Verzoekers wijzen verder op informatie van het GIWPS (*ibid.*, stuk 8) dat stelt dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd.

Gelet op het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet er volgens verzoekers worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de door de commissaris-generaal neergelegde informatie. El Salvador is één van de gevaarlijkste landen ter wereld, waarschijnlijk het gevaarlijkste land ter wereld. Niemand, behalve de hoogste sociale klassen, kan aan de invloed en de gewelddaden van de bendes ontsnappen.

Verzoekers zijn ervan overtuigd dat zij persoonlijke omstandigheden kunnen invoeren die het risico om het slachtoffer te worden van het bendege geweld in El Salvador verhogen. Zij behoren immers niet tot de hogere klassen. Zij hebben het land verlaten en zullen door de bendes worden onderzocht in geval van terugkeer, wat waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat zij in het buitenland verbleven wat al de indruk zal geven dat zij over voldoende financiële middelen beschikken. Dit zal van hen een doelwit maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld. Verzoekster was eerder al het slachtoffer van de bendes in El Salvador. Zij heeft ook een beurs gekregen van de universiteit en kan dus als een “goed” doelwit voor afpersing worden beschouwd. Zij hebben tevens dichte familieleden in de Verenigde Staten die hen financieel ondersteunen. Verzoekster is bovendien een jonge vrouw die deel uitmaakt van een bijzonder kwetsbare groep in El Salvador.

Verzoekers menen dan ook dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de COI Focus “*Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 (stuk 3);
- het rapport “*Deported to danger: United States deportation policies expose Salvadorans to death and abuse*” van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4);
- het artikel “*Political refugees from El Salvador: Gang politics, the state and asylum claims*” van P.J. McNamara in het Refugee Survey Quarterly n° 36 van 2017 (stuk 5);
- het “*Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l’homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador*” van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties van 23 april 2018 (stuk 6);
- het artikel “*La fuerza armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*” van La Vanguardia van april 2019 (stuk 7);
- het rapport “*Gang violence as armed conflict: A new perspective on El Salvador*” van GIWPS van november 2018 (stuk 8).

2.1.3. In een aanvullende nota van 1 februari 2020 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekers slagen er niet in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun verklaringen, het poneren van loutere beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er niet om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissingen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten, zijnde dat verzoekster bedreigd werd door de bende 18 tot het betalen van een renta. In de bestreden beslissingen werd immers op pertinente en correcte wijze vastgesteld dat (i) verzoeksters gedrag in het kader van het tweede incident met de bende niet aannemelijk is, (ii) de door verzoekers beschreven gang van zaken en handelswijze van de bende evenmin geloofwaardig is, (iii) de discrepantie tussen verzoekers' verklaringen en de inhoud van de door hen neergelegde klacht de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten verder ondermijnt en (iv) het opnieuw ongeloofwaardig is dat verzoekster weinig informatie kan geven over de bendeleden die haar bedreigden.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat het feit dat verzoekster opnieuw dezelfde buslijn nam als deze toen zij de eerste maal door de bende werd bedreigd, in zijn context dient te worden bekeken. Zij voeren hierbij aan dat verzoekster zich redelijk veilig voelde om de bus te nemen daar het namiddag en in het daglicht was en dat het gedrag van de bendes onvoorspelbaar is en zij zich daarom nergens veilig voelde. De Raad merkt op dat verzoeksters verweer dat zij zich relatief veilig voelde klemt met haar verdere verweer dat zij zich door het onvoorspelbare gedrag van de bendes "*nergens en nooit veilig voelde*", alsook met haar verklaringen dat zij zoveel angst had na het eerste incident met de bendeleden dat zij vroeg om van werk te veranderen om te vermijden dat zij dezelfde busroute diende te nemen (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Aldus acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster op 2 februari 2019 na een bezoek aan het commercieel centrum alsnog deze route naar huis zou nemen, te meer uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij ook via een andere route naar huis kon gaan (*Ibid.*, p. 15). De Raad benadrukt dat van verzoekster, die beweert dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij maatregelen neemt om zich te beschermen tegen haar vermeende vervolgers, zodat het bovenvermelde verweer te lichtvoetig is om haar risicovolle gedrag in het licht van de bedreigingen door de bende 18 te verklaren of te verschonen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren in het verzoekschrift, ondergraaft verzoeksters risicovolle gedrag aldus weldegelijk de geloofwaardigheid van hun relaas.

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal niet kan worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissingen veronderstelt dat de eis van de betaling van de renta en de instructies over de modaliteiten van de betaling op hetzelfde moment komen, merkt de Raad op dat zij zich in wezen beperken tot het herhalen van hun verklaringen en het poneren van loutere beweringen. Hiermee doen zij echter geen afbreuk aan de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat bendeleden van verzoekster zouden eisen dat zij 100 dollar per maand betaalt, zonder hierbij aan te geven op welke manier zij dat bedrag diende te betalen. Vervolgens werd verzoekster op geen enkele manier gecontacteerd toen zij niet aan deze betaling voldeed, tot zij zich louter toevallig opnieuw op dezelfde busroute bevond. De Raad treedt de bestreden beslissingen bij dat deze beschreven gang van zaken niet geloofwaardig is.

Verzoekers volharden verder dat verzoekster geen duidelijkere herinnering heeft aan de bendeleden die haar tijdens het tweede incident bedreigden dan hetgeen zij reeds verklaarde. Hierbij wijzen zij op de angst die verzoekster had tijdens dit incident, doch de Raad stelt andermaal vast dat zij hiermee in wezen louter volharden in de eerder afgelegde verklaringen van verzoekster en het poneren van blote beweringen. Van verzoekster mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat zij voor de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming (in staat is om) voldoende doorleefde, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt over de feiten die de aanleiding vormen voor

haar vlucht uit haar land van herkomst. Het loutere feit dat verzoekster angstig was tijdens het incident kan dan ook niet volstaan om haar lacunaire kennis over de benedeleden die haar bedreigen te verklaren of te verschonen. De bestreden beslissingen oordeelden dan ook terecht dat dit de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen verder ondermijnt.

Verzoekers' verweer dat verzoekster in haar klacht tegenover de politie zowel het relaas als het tijdstip en de omstandigheden van het tweede incident veranderde uit angst dat de politie de informatie dat zij een klacht indiende zou doorgeven aan de benedeleden, blijft in wezen andermaal beperkt tot een loutere herhaling van verzoeksters eerder afgelegde verklaringen. De Raad ziet echter, in navolging van de commissaris-generaal, niet in waarom verzoekster bij de politie tevens het tijdstip van het incident en haar bestemming zou veranderen, gezien zij op geen enkel moment in haar klacht melding maakt dat zij door benedeleden werd bedreigd en het vermelden van de voormelde gegevens aldus geen groter risico voor haar zou inhouden. De bestreden beslissingen oordeelden dan ook terecht dat, in het licht van de andere argumenten in de bestreden beslissingen, de discrepantie tussen de inhoud van de neergelegde klacht (administratief dossier verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 14) en de verklaringen van verzoekers, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten, alsook aan de bewijswaarde van de neergelegde klacht. Deze kan aldus geenszins volstaan ter staving van de door verzoekers' aangehaalde feiten.

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"In de eerste plaats vertoont u zelf gedrag dat weinig aannemelijk is. U stelt namelijk dat u niet langer route 29c2 wilde nemen ten gevolge van het incident op 12 december 2018. U besloot hierdoor zelfs van werkplek te veranderen zodat u een andere route kon nemen (CGVS (...), p. 13). U besloot echter op 2 februari om toch deze buslijn te nemen bij uw terugkeer van het winkelcentrum Plaza Mundo. Gevraagd naar de reden dat u toch deze bus nam, antwoordt u dat u dacht dat ze er niet in zouden slagen u te zien. U had die bus genomen omdat het de directe lijn was vanaf Plaza Mundo en u anders twee bussen moest nemen. U wordt erop gewezen dat u speciaal van werkplek was veranderd om die bus niet langer te moeten nemen en dat u ze dan neemt omdat het makkelijker was, hoewel er dus wel een andere route mogelijk was en er wordt u gevraagd dat te verklaren. U herhaalt dat u dat inderdaad gekozen had en dat u die bus nam omdat die rechtstreeks naar huis ging (CGVS (...), p. 14-15). Dat het de rechtstreekse route naar huis was, kan echter geenszins verklaren waarom u, na de moeite genomen te hebben om niet langer die route te nemen en op een andere plek te gaan werken, u plots toch besluit opnieuw die route te nemen, te meer omdat er een alternatieve weg was om naar huis te gaan. In deze situatie kan wel degelijk verwacht worden dat u in alle gevallen deze busroute vermijdt, ook al is het de snelste weg naar huis. Uw gedrag ten tijde van het tweede incident doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat de benedeleden bij de twee incidenten 100 dollar per maand van u eisten, maar niet aangaven op welke manier, waar of aan wie u dat bedrag zou moeten betalen (CGVS (...), p. 13-14, 18-19; CGVS (...), p. 13-14). Wanneer u dat bedrag logischerwijze daarop niet betaalde, werd u bovendien op geen enkele manier gecontacteerd of benaderd omtrent dat bedrag (CGVS (...), p. 17). Pas op het moment dat u terug de bewuste buslijn 29c2 nam, kwamen ze opnieuw met u in contact (CGVS (...), p. 13). U geeft gedurende het persoonlijk onderhoud ook nergens aan dat u geprobeerd heeft hen het bedrag te overhandigen. U verklaart enkel dat u bij de twee incidenten zelf onvoldoende geld op zak had en ze u daarop bestolen (CGVS (...), p. 13-14). Deze gang van zaken is weinig aannemelijk. Wanneer een maandelijks bedrag wordt gevraagd, kan namelijk verwacht worden dat hier de nodige modaliteiten bij afgesproken of opgelegd worden.

Verder wordt in de klacht die u neerlegt niets vermeld over de bedreiging en het maandelijks bedrag dat u moest betalen. U stelt zelf dat u daarin verklaarde dat u op weg was naar het werk, dat u uw gsm wilde zoeken en dat u die niet meer had. De reden dat u de werkelijke reden van het verlies van uw gsm niet meldde bij de politie, was omdat dat zou doorgegeven worden aan benedeleden. Het hoofdmotief voor de klacht was om de informatie op uw gsm te kunnen recupereren (CGVS (...), p. 21). Het is niet aannemelijk dat u op 4 februari nalaat om in uw klacht de waarheid te vertellen, zelfs wanneer u weet dat u korte tijd later, op 26 februari, het land zal verlaten. Bovendien valt hierbij op dat u niet alleen de feiten zelf verandert, maar ook het tijdstip en uw bestemming. In uw klacht verklaart u namelijk dat het 9 uur 's ochtends was en dat u op weg was naar het werk (Document 14: klacht diefstal), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het incident rond 15 uur in de namiddag plaatsvond en dat u op weg naar huis was (CGVS (...), p. 13, 15). Het is weinig aannemelijk dat u ook deze aspecten van het incident aanpaste in uw klacht bij de politie.

In het licht van de eerdere argumenten doet deze discrepantie tussen de inhoud van uw klacht en uw asielrelaas dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten. Tegelijkertijd wordt ze de bewijswaarde van de klacht in grote mate aangetast.

Tot slot kan u ook erg weinig informatie geven over de benedeleden die u bedreigden. Dat u bij het eerste incident hen niet kon identificeren is aannemelijk, aangezien het al donker was op dat moment (CGVS (...), p. 13). Tijdens het tweede incident had u echter wel de kans om een beter beeld te krijgen van deze personen. Wanneer u gevraagd wordt hoe die benedeleden eruit zagen en of u hen kan beschrijven, antwoordt u het volgende: "Ze waren alleszins groter dan ik, maar door angst en trauma van het moment heb ik me niet op hen gefixeerd, ze proberen ook te zorgen dat men ze niet kan identificeren, ik zou niet kunnen zeggen hoe ze eruit zagen maar ik weet dat ze groter waren dan ik." Hierop wordt gevraagd of er iets aan hen opviel, bijvoorbeeld hoe ze spraken, een detail, een geur, iets dat de protection officer niet kan weten. U antwoordt vervolgens: "Ja hun manier van spreken was heel bruusk, de manier waarin ze zich uitdrukten, je voelt een enorme druk als ze daar zijn en de manier waarop ze spreken, hun handen die ook getatoeëerd kunnen zijn, maar echt om te zeggen hoe ze eruit konden zien, dat kan ik niet. Ook hun manier van praten, dat kan je ook identificeren als benedeleden, dat je weet dat ze het zijn, dus doe niets, want je kan op die plaats sterven, dus blijf je stil" (CGVS (...), p. 19). Dat u bij een beschrijving van deze personen niet verder komt dan zeggen dat ze groter waren dan u en op een bruuske manier spraken, plaatst ernstige vraagtekens bij uw contact met deze personen en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten gevolge van bovenstaande opmerkingen stelt het CGVS zich ernstig vragen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U slaagt er namelijk niet in om aannemelijke verklaringen af te leggen omtrent enkele essentiële aspecten van uw problemen in El Salvador."

"De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, inschrijving bij de sociale zekerheid, huwelijksakte en uittreksels uit het bevolkingsregister bevestigen uw Salvadoraanse nationaliteit die niet in twijfel wordt getrokken. De diploma's, puntenlijsten en brief betreffende uw beurs bevestigen jullie studies en de beurs die u ontving, die eveneens niet ter discussie staan. Ook het vervoersbewijs van Flixbus, uw reisroute met het vliegtuig, uw vliegticket en de informatie over de reisverzekering bevestigen enkel uw reisroute naar België, die niet wordt betwist. Jullie werk bij Eurocomunicaciones of Claro wordt ook als feit aangenomen en wordt ondersteund door de vaststellingen en de badge die jullie neerleggen. De klacht en het document over de deactivering van uw telefoon wijzen er enkel op dat uw telefoon werd gestolen, wat een geïsoleerd crimineel feit is dat niet voldoende zwaarwichtig is om aanleiding te geven tot internationale bescherming. Hierboven blijkt bovendien dat uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw telefoon werd gestolen niet geloofwaardig zijn."

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn. Verzoekers benadrukken in hun verzoekschrift gedetailleerde, coherente en onderling consistente verklaringen te hebben afgelegd en stellen dat zij tijdens hun persoonlijke onderhoud drie coherente hypothesen inriepen waarom de bende hen wou bedreigen. De Raad merkt echter op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de voormelde pertinente en correcte motieven op grond waarvan op terechte wijze werd geoordeeld dat verzoekers niet *in concreto* aannemelijk maken dat zij werkelijk problemen hebben gehad met de bende 18.

Gelet op het voorgaande, maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar El Salvador dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd door de bende omdat zij een door de benedeleden geëiste som niet hebben betaald. Het betoog dat zij daardoor uiting geven aan een politieke overtuiging dan wel minstens behoren tot een sociale groep en dat informatie over hun verzet wordt doorgegeven binnen de bendes en zij daardoor in een negatief daglicht kunnen komen te staan is aldus niet dienstig. Het louter verwijzen naar algemene objectieve informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, kan immers niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Waar verzoekers betogen dat er geen bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, wijst de Raad erop dat, vermits geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de bende 18, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoekers nog wijzen op het feit dat hun echtgenote respectievelijk moeder reeds afgeperst werd door de bendes, dat verzoeker meermaals het slachtoffer werd van algemene criminaliteit en dat hij heel gedetailleerd heeft beschreven hoe de veiligheidssituatie in hun *colonia* verslechterde tot op het moment dat zij bijna niet meer naar buiten gingen en hun straat beveiligden, wijst de Raad vast dat verzoekers in het verzoekschrift zelf benadrukken dat zij niet rechtstreeks persoonlijk gevisieerd werden in de jaren voor hun vertrek uit El Salvador. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond, doch verzoekers blijven hiertoe in gebreke. De loutere vaststelling dat verzoeker slachtoffer werd van algemene criminaliteit toont niet aan dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of reëel risico op ernstige schade loopt in zijn land van herkomst. Verzoekers tonen op grond van voormelde problemen en de loutere verwijzing naar algemene informatie en hun verklaringen inzake de veiligheidssituatie in hun *colonia* niet aan dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen.

Verzoekers stippen aan dat uit de COI Focus "*Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 12 juli 2019 en de geactualiseerde versie van 9 januari 2020 blijkt dat personen die reeds eerder problemen met bendes ondervonden een groot risico lopen om in geval van terugkeer ernstige problemen te ondervinden. Voorts wijzen verzoekers erop dat een verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan in zekere mate aantast.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Waar verzoekers aanvoeren dat verzoekster als jonge vrouw tot een kwetsbare groep behoort, merkt de Raad op dat het niet volstaat om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Uit de beschikbare informatie kan immers niet blijken dat louter verzoeksters profiel als jonge vrouw ertoe leidt dat zij bij een terugkeer naar El Salvador zal worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeksters vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade dient aldus *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Zij halen immers geen concrete, recente, geloofwaardige of ernstige, aan verzoeksters profiel als jonge vrouw verbonden problemen aan.

Waar verzoekers verder stellen dat zij een risicoprofiel hebben omdat er familieleden in de Verenigde Staten wonen die hen financieel ondersteunen, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat verzoekers louter op basis van dit profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar El Salvador. Verzoekers blijven andermaal in gebreke om hun vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Zij halen immers geen concrete, recente, geloofwaardige of ernstige, aan dit risicoprofiel verbonden problemen aan. In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij reeds sinds acht jaar contact heeft met zijn vader die in de Verenigde Staten woont (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3), doch uit hun

verklaringen kan niet blijken dat hij of verzoekster reeds eerder problemen kenden in El Salvador omwille van het feit dat zij familieleden hebben in de Verenigde Staten en financieel door hen werden ondersteund.

Inzake het betoog dat verzoekster bij een terugkeer naar El Salvador een doelwit kan vormen voor afpersing omdat zij een beurs heeft gekregen voor de universiteit, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft in hoofde van verzoekers, die zij niet staven aan de hand van concrete elementen of gegevens. Verzoekers hebben deze vrees bovendien niet eerder aangehaald tijdens de asielpcedure, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze geponeerde vrees.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het vereiste minimumniveau van ernst wordt niet bereikt, omdat uit het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en in het licht van de situatie in El Salvador, verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

De door verzoekers toegevoegde landeninformatie (verzoekschrift, stukken 3-8) kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers' vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade, nu verzoekers in gebreke blijven deze *in concreto* aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde ondergane vrees voor vervolging of ernstige schade, zodat zij zich niet dienstig kunnen beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, hun beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers (verzoekschrift, stukken 3-8) ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP